

SUE McDONAGH

Thuis in het kunstcafé

UITGEVERIJ GLB

Colofon

Copyright © 2022 voor deze uitgave

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Deventer

ISBN 9789036440134

NUR 343

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met

Uitgeverij Choc Lit NL & Dutch Venture Publishing

Copyright © 2021 Sue McDonagh

Oorspronkelijke titel: *Escape to the art cafe*

Vertaling: Femke de Moor & Jen Minkman

Tekstredactie: Jen Minkman

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen

www.boekenmetgroteletters.nl

*Opedragen aan mijn kinderen,
van wie ik heel veel hou*

PROLOOG

‘Dat is die biker waar ik je over heb verteld, die op tv is.’ Flora bladerde naar de twee pagina’s om het aan de meiden te laten zien die ook een snelle lunchpauze hadden genomen in de kapperszaak waar ze allemaal werkten. Het ging over Flora’s held, Lucy Daumier, mede-eigenaar van het Kunstcafé op het heerlijke schiereiland Gower in Zuid-Wales, die haar leven compleet had omgegooid nadat ze de motor die ze had gewonnen bij een loterij had leren berijden. Ze had haar vreemdgaande man gedumpt, een nieuwe liefde gevonden en was verschenen in een tv-serie waar zij de hoofdrol in had als schilderende motorcoureur.

‘Ik ken dat gebied zo goed. We gingen daar elk jaar op vakantie toen ik klein was. Mijn ouders hadden er een cottage bijna op het strand, jaren geleden. Het is prachtig.’ Ze keek naar de muren van de salon en voelde zich plotseling claustrofobisch. Coventry leek ver verwijderd van de zee.

‘Maar – je bent bijna dertig – dus dat is jaren geleden! Ben je er sindsdien niet geweest?’ Karlie, haar beste vriendin, trok een strak gezicht.

‘Hé brutale!’ Flora schudde haar hoofd. ‘Nee.

Er veranderden dingen voor ons en het was niet meer hetzelfde.'

De receptioniste stak haar hoofd om de hoek. 'Je knip- en kleurbeurt is er, Flora.'

De lunch was voorbij. Maar later die avond, toen Flora haar ogen dicht deed, dreven haar gedachten terug naar zandstranden en turquoise zeeën, regenachtige dagen en rotspoelen, wandelingen over de kliffen en zingende stemmen, altijd aardig tegen haar.

Haar moeder was nu de eigenaar van de cottage, die onderdeel van de scheidingsovereenkomst was geweest. Ze verhuurde het als vakantiehuisje en Flora wist dat de achterstalige renovaties eindelijk bijna klaar waren.

Het was belachelijk dat ze er niet meer was geweest sinds haar elfde. Haar verjaardag in april viel dit jaar in een weekend – wat was er beter dan de tijd doorbrengen in een romantische cottage aan het strand? En zou het niet de perfecte plek zijn voor het aanzoek van Spence? Hij was altijd zo druk, maar de laatste tijd deed hij zo geheimzinnig. Misschien was hij het al aan het plannen! Ze moest hem gewoon de juiste omgeving geven.

Het besluit was genomen en Flora pakte haar telefoon op om haar moeder te bellen.

HOOFDSTUK EEN

Stenen.

Niet het glinsterende soort edelsteen dat Flora had gehoopt te dragen aan de ringvinger van haar linkerhand dit weekend. De donkere, grillige stenen die uit de schuimende grijze zee in Wales omhoog kwamen waren meer het type dat Flora Bexton, kapster (die ontslag had genomen – zeker niet ontslagen was) naar het hoofd van haar vriend (gedumpt – compleet en onherroepelijk gedumpt) wilde gooide, na de niet zo fijne verrassing die hij haar had gegeven.

De golven spoelden over haar heen, waardoor er ijskoud zeewater van haar kraag tot kruis door haar geleende, veel te grote wetsuit stroomde. Ze keek met door zout water prikkende ogen richting de kust en schrok toen ze zag hoe ver weg die was. De cottage van haar moeder was nu een vage witte vlek. *Bodyboarding* in een zee zo blauw als het ei van een eend was leuk – tot het plotseling niet meer leuk was. Met haar ellebogen steunend op het board begon ze te denken aan de dag ervoor en haar positie evenwijdig aan het land houden was het laatste waar ze aan dacht. Ze

knarste met haar tanden terwijl haar hersenen haar martelden met het eerste.

Haar klant van die middag had afgezegd, dus had ze aangeboden het haar van een klant van een van de andere meiden te wassen. Haar baas, Rex, was kleuren aan het mengen geweest op het aanrecht achter haar.

‘Vind je het erg als ik eerder wegga, Rex? Het is mijn grote verjaardagsweekend en ik kijk er zo naar uit. Het weerbericht ziet er geweldig uit.’ Ze keek zijdelings naar hem terwijl ze conditioner uit de grote fles in haar hand pompte. ‘Mijn klant heeft afgezegd, dus...’

Hij negeerde haar en ze vroeg zich af of hij haar gehoord had. Ze masseerde de conditioner in de hoofdhuid van de klant tot ze hem achter zich voelde, te dicht tegen haar aan. Hij duwde zichzelf tegen haar aan zodat ze gedwongen werd zich schrap te zetten tegen de wasbank of ze zou over het gezicht van de klant vallen.

‘Ik kan je een gunst verlenen als je mij ook een gunst verleent,’ fluisterde hij in haar oor. Even verbijsterd keek om terwijl hij haar handen beetpakte. Hardop zei hij: ‘Nee Flora, zo doe je een hoofdmassage!’ terwijl hij met zijn steeds harder wordende kruis tegen haar kont aanwreef.

‘Mmm, dat is heerlijk,’ zei de klant, haar ogen dicht en een gelukzalige blik op haar gezicht. ‘Lekker hard, precies zoals ik het lekker vind.’

Woedend en met haar handen gevangen, stampte Flora hard op zijn voet en schoot met haar hoofd achteruit tegen zijn gezicht.

‘Fucking viespeuk!’ riep ze. Het kon haar niet schelen wat de klant dacht. Rex danste heen en weer op een voet, hield zijn gezicht vast en de tranen liepen over zijn wangen.

‘Mijn deus! ‘Rut!’ Zijn stem klonk gedempt vanachter zijn hand. ‘Je bent geslagen! Ik b’doel, ‘ntslagen! Ruit!’

Een hysterisch moment lang wilde Flora lachen. Ze had het compleet met hem en zijn gore grapjes en constante handtastelijkheid gehad. Dit was te veel. Ze was zich ergens bewust van de andere meiden, van wie de monden openhingen van schrik. Ze hadden zijn gedrag in het geheim besproken, hun wenkbrauwen opgetrokken, maar niemand was voor haar opgekomen.

‘O maak je geen zorgen, ik ga al. Je kunt je stomme baan in je reet steken. Ik ben weg!’ Ze stormde naar de personeelsruimte en gooide ziedend de deur van haar locker open, genoot

toen die tegen de locker ernaast knalde en een deuk achterliet. Ze propte haar eigendommen in haar rugzak.

‘O Flora, nee! Laat hem je niet ontslaan!’ Dat was Karlie. Die laatst nog over hem geklaagd had in de personeelsruimte.

‘Dat heeft hij niet gedaan,’ zei Flora terwijl ze op haar lip beet. ‘Ik heb ontslag genomen. Ik zoek iets veel beters, maak je maar geen zorgen!’ Ze gaven elkaar snel een knuffel. ‘Zeg de meiden gedag voor me. We houden contact.’ Ze ging weg en toen was het nog erger geworden, want...

De herinnering stopte abrupt toen ze tegen een steen botste en haar vingers openhaalde.

Als ze hier uit kwam, onderhandelde ze met zichzelf terwijl ze keek naar het bloed alsof het aan iemand anders toebehoorde, zou ze aardiger zijn. Aardiger tegen haar vader? Misschien. Aardiger tegen haar halfzus? Nooit. Achterbakse, hatelijke trut. Ze zou Amber nooit de voldoening geven om hier te verdrinken.

Ze schreeuwde tegen de stenen en zocht naar haar laatste beetje kracht. Ze had een goede conditie. Ze zou hieruit komen.

Toch?

Jakes Australische lichaamsklok leek eindelijk op de tijd in Wales te staan en zijn maag knorde voor het eerst sinds tijden om een soort van ontbijttijd. Hij douchte snel, een douche die bijna lauw was omdat het zo lang duurde voordat het warm was, trok een spijkerbroek en t-shirt aan en liep naar beneden.

Hij keek door de gordijnen naar de bleke zonsopgang. Met een beetje geluk waren er geen gasten zo vroeg in het hotel en kon hij een paar eieren bakken met wat toast zonder in de weg te lopen.

Pete, de ontbijtchef, was druk bezig om plakjes bacon in nette rijen te leggen om in de oven te worden gebakken. Hij trok zijn kin op als soort van begroeting naar Jake en Jake merkte de rand op van een amateuristisch uitziende tattoo op die vanaf zijn pols omhoog ging.

‘Vind je het erg als ik wat eieren roerbak, gast?’ Hij knikte naar het gasfornuis. ‘Ik ben zo klaar en dan weg, als je het goed vindt? Ik ruim zelf alles op.’

Pete kneep met zijn ogen naar hem en Jake kreeg de indruk dat hij nee wilde zeggen. Hij kon het hem niet echt kwalijk nemen. Ontbijt was een druk moment, zelfs in een klein hotel als dat van hen. Maar dat hij de kleinzoon van